

ordentlige Løn- og Pensionstillæg kan fikseres til Tiden fra 1. April, og indtil Lønningensloven træder i Kræft? Det er et Forslag til Lov om et overordentligt Løn- og Pensionstillæg, der ydes de i Statens Tjeneste før 1. August 1919 ansatte, og der staaer intet som helst om, at nogen Tjenestemand har Lov til at foretage den Beregning: Jeg har for dette Halvaar et Beløb i Henhold til § 3 i dette Lovforslag, som endnu ikke er blevet til Lov, men antagelig gaar igennem Landstinget uændret, som det er gaaet igennem Folketinget, det lægger jeg til de øvrige Lønningensbeløb, jeg har, og derefter kommer jeg tilbage til Statskassen og siger, at paa den Maade faar jeg efter det nye Lovforslag, som vi i Dag har til første Behandling, mindre, end jeg fik efter de gamle Love plus det ekstraordinære Tillæg, plus det overordentlige Løn- og Pensionstillæg. Det er den Beregning, det Postbud, som har talt med det ærede Medlem, har været inde paa og muligvis adskillige andre Tjenestemænd er inde paa i disse Dage, men som ikke derved bliver rigtig, og som mangler ethvert fast Udgangspunkt, idet der hverken i dette Lovforslags Paragraffer eller paa anden Maade er sagt noget om, at Tillæget regnes at gælde for Tidsrummet 1. April—1. Oktober, som det ærede Medlem argumenterede ud fra. I Lønningenskommissionen, hvor det vedkommende Lovforslag er udarbejdet, har det netop været Forudsætningen, at Tillæget ikke maatte beregnes som faldende indenfor dette Tidsrum, idet vi forudsaa, hvor mange Efterregninger vi da vilde faa, hvoraf det ærede Medlem nu har præsteret os den første.

Med Hensyn til de pensionsberettigede Arbejdere ved Statsbanerne og ved Hærens og Flaadens Værksteder vil jeg sige, at man blot ved at undersøge den Pensionslov, efter hvilken Hærens og Flaadens Arbejdere er pensionsberettigede, en Lov, som stammer fra 1907, og undersøge den Ordning, som gælder for Statsbanernes Arbejdere, vil se den væsentlige Forskel, der er mellem disse to Pensionsordninger.

Johannes Lou: Det hører til mine beskedne Glæder af og til at høre den højtærede Finansminister tale her i det høje Folketing. En særlig Glæde vakte Finansministerens Tale i Fjor angaaende Lovforslagene om midlertidigt Løntillæg og om Dyrtidstillæg, som findes refereret i Folketingstidende Sp. 1251 og 1252. Den Tale, Finansministeren da holdt, kan i Korthed sammenfattes i dette, at vore øverste Embedsmænds Arbejde den Gang

under Krigen var af en saadan Art og en saadan Betydning, at deres Arbejdsløn, om end den blev fordoblet, dog vilde være for lavt ansat. Det glædede mig for det første, fordi jeg har den samme Opfattelse af vor Embedsstands store Værdi, og for det andet, fordi det maatte være en Borgen for, at naar disse Lønningenslove til sin Tid kom til Behandling i Folketinget, maatte de højere Embedsmænd have en varm Talsmand i den højtærede Finansminister i Henhold til de Synspunkter, han den Gang gjorde gældende.

Det er klart, at det derfor blev mig en dobbelt Skuffelse, da vi i Tirsdags hørte Finansministeren udtale om Aandsarbejderne, dels at de havde deres Uddannelse delvis gratis, og dels at hele deres Arbejde i sig selv var tilfredsstillende for dem, og endelig om den sociale Position, som saadanne højere Embedsmænd havde en vis Udsigt til at naa. Jeg fandt denne Tale ganske usømmelig, og særlig den Sammenligning, som Finansministeren drog mellem — det var vist Havnearbejderne og Universitetsprofessorerne —, saa meget mere, som han sidste Gang, han talte om Emnet, selv havde valgt Dragerne og de højere Embedsmænd til Sammenligningsobjekt og brugte de sørgelige Forhold i det store Rige i Østen som et afskrækkende Eksempel.

Der er et andet Udtryk, Finansministeren brugte i denne Tale, som jeg vil knytte nogle Ord til, nemlig den højtærede Ministers Udtalelse om det konservative Folkepartis Stilling, den Gang vi stillede en Forespørgsel om Tjenestemændenes Lønninger. Han brugte nemlig Udtrykket „Vælgerhunger“, men dette er et ganske misvisende Udtryk. Det er en Del af det konservative Folkepartis Væsen, det er en Del af dets Natur at arbejde for at opnaa en veltilfreds og vellønnet Embedsstand, saaledes at vi af den kan kræve Dygtighed, Hjælpsomhed og Ubestikkelighed i hele vor store Administration, som er en saa væsentlig Grundpille for hele vor Udvikling. Dette Ord „Vælgerhunger“ faldt mig i Minde, da jeg ad rent tilfældig Vej — thi nu har jo den højtærede Statsminister hørt op med at udsende sine forskellige Taler gennem Ritzaus Bureau — hørte om den Tale, han forleden Dag havde holdt i Husmandsforeningen. Jeg er sikker paa, at naar denne Tale en Gang kommer ud, vil den i allerhøjeste Grad kunne bære Paa-skriften: Radikal Vælgerhunger.

I Lovforslagets § 105 findes der en Særbestemmelse for Ministeriet. Der staaer